

Miela laisve,

pastebėjau, kad vis dažniau galvoju apie tave, kai pasaulyje gausu nesutarimų ir karų. Taigi šiandien, įkvėpusi vésaus ryto oro, rašau tau, nes šiame neramiame pasaulyje noriu padėkoti už dovaną, kurią anksčiau priimdavau kaip savaime suprantamą duotybę, ir pasakyti keletą svarbių dalykų.

Pirmiausia, noriu tau priminti, ką tu reiški man – mergaitei, augusiai tavo glėbyje. Žodyne žodis laisvė telpa į vieną eilutę, bet mano širdyje jis užima daug daugiau. Man laisvė – tai ne tik raudona spalva kalendoriuje, žyminti Vasario 16-ąją ar Kovo 11-ąją. Tai tylus džiaugsmas, kai rytą nubudusi žinau, jog galiu kalbėti savo kalba, svajoti be baimės ir kurti savo ateitį pati. Labai gera gyventi su tavimi, matyti ryškią saulę pro langą, kvėpuoti grynu oru ir visada jausti laisvės kvapą.

Žinau, kad tavo kelias į mūsų kiemą nebuvo rožėmis klotas. Tu kaip sodas, kurį su tyriausia meile sodino mano protėviai per didžiausias pūgas. Jų dėka dabar vaikštau tuo sodu. Iš senelių pasakojimų ir istorijos vadovėlių galiu žinoti, koku akmenuotu keliu tu atėjai. Kaip drąsūs vyrai ir moterys stojo prieš priešus ir kvietė tave. Jie, giliai įkvėpę tėvynės oro, kartojo maldas, dainavo dainas. Po tamsių dienų, kai atėjai pas mus, apglėbei savo šiluma ir įrodei, kad esi be galo trapi, bet stipri. Visi pasakojimai ar datos nėra tik simboliai baltame lape, tai gyva mūsų tautos širdis, kuri plaka kiekviename iš mūsų. Tai tvirti pamatai, ant kurių mes šiandien drąsiai statome savo svajones, tai mūsų laisvas balsas, kurio niekas nebegali nutildyti, ir veidas, kurį pagaliau galime išdidžiai rodyti visam pasauliui.

Mano pažintis su tavimi prasidėjo, kai šviesiame, jaukiame kambaryje išgirdau apie tave močiutės lopšinėse, kuriose tavo vardas visada skambėdavo šalia Lietuvos. Ar kada susimąstei, kiek širdžių tave apdainavo? Mūsų liaudies dainose esi minima tūkstančius kartų. Tapai neatsiejama mūsų laisvos dvasios dalimi. Šiomis dainomis tavo vardas keliauja iš kartos į kartą. Jos skambėdavo visur: dirbant sunkius ūkio darbus, švenčiant mums svarbias šventes ar ramiai sėdint vakarais prie židinio... Skaitant dainų žodžius sužinojau, kad dainos buvo dainuojamos ir kare. Mūšio lauke didvyriai kartodavo tavo vardą, nes tu buvai priežastis, davusi pasitikėjimo ir ryžto nenuleisti rankų net sunkiausiomis dienomis. Taigi žinok, kokia tu esi, buvai ir būsi svarbi kiekvienam žmogui.

Laisve, ar kada pagalvojai, kaip tu atrodei mano akimis? Tu turi kvapą, spalvą, skonį ir garsą, pagal kuriuos galiu tave atpažinti. Tu kvepi kaip didžiulės žydinčios alyvos prie Nemuno vingio. Tavo spalva – tai ne tik mūsų trispalvės geltona, žalia ir raudona, bet ir rugiagėlių mėlynumas rugių lauke, kurias siūbuoja vėjas be jokių apribojimų. Tavo skonis kaip ką tik iš krosnies ištraukta duona – su lengva saldumo nata ir tuo neatsiejamu druskos žiupsniu, kuris primena apie tikrąjį gyvenimą. Tavo balsas ne tik mūsų tautinės giesmės žodžiai, bet ir laisvo paukščio čiulbėjimas, sklindantis mišku. Tu esi visur – kiekviename laisvame atsidusime ir kiekviename žingsnyje, kurį žengiu ten, kur geidžia mano širdis.

Neseniai supratau, kad tu esi tarsi didžiulė, balta drobė, kurioje aš kiekvieną rytą galiu piešti savo svajones ryškiausiomis spalvomis. Ar žinai, koks nuostabus jausmas apima žinant, jog galiu svajoti apie viską? Šiandien galiu svajoti apie tolimas žvaigždes, rytoj – apie saulėtą dieną, o poryt – apie paprasčiausią ramybę po senu ąžuolu. Tu suteiki man sparnus kurti, rašyti laiškus ir dainuoti dainas, kurios skamba laisvai, be jokių suvaržymų. Kūryba be tavęs būtų pilka ir uždaryta į ankštą kambarį, o su tavimi ji neturi ribų. Tu esi tas tylus įkvėpimas, kuris verčia mane stiebtis aukštyn, siekti daugiau ir niekada nenustoti tikėti, kad viskas yra įmanoma.

Miela Laisve, baigdama šį laišką noriu pasakyti, kad tavo istorija mano gyvenime tik prasideda. Dėkoju tau už tai, kad mano karta gali augti nebijodama garsiai svajoti, kad mūsų juokas skamba laisvai, o mūsų ateitis priklauso tik nuo mūsų pačių pastangų ir širdies gerumo. Tu esi mano didžiausia įkvėpėja. Pažadu tau, kad tavo vardą nešiosiuosi ne kaip naštą, o kaip brangiausią žibintą, kuris rodys kelią net ir tada, kai aplink bus tamsiau.

Nuoširdžiausi linkėjimai
Beata Barauskaitė